

Arrest

nr. 97 981 van 27 februari 2013
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart staatloze te zijn, op 16 november 2012 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris van 17 oktober 2012 houdende bevel om het grondgebied te verlaten.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 17 januari 2013, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 13 februari 2013.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. MILOJKOWIC.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HAEGEMAN, die *loco* advocaat P. VANCRAEYNEST verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat E. MATTERNE, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Op 9 juni 2009 diende verzoeker een aanvraag in tot medische regularisatie, op grond van artikel 9ter van de vreemdelingenwet.

1.2. Die aanvraag werd op 29 april 2010 ontvankelijk bevonden.

1.3. De ambtenaar-geneesheer gaf op 11 juli 2012 een medisch advies aangaande verzoeker.

1.4. De aanvraag in toepassing van artikel 9ter van de vreemdelingenwet werd op 30 augustus 2012 ongegrond verklaard.

1.5. Op 17 oktober 2012 werd verzoeker bevolen het grondgebied te verlaten. Dit is de thans bestreden beslissing.

1.6. De motieven van de bestreden beslissing van 17 oktober 2012 luiden als volgt:

“Bevel om het grondgebied te verlaten

gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie wordt aan de genaamde:

H, H. H. né à Deir Al-Balh le (...)1955, de nationalité Palestina H, H. H. geboren te Deir Al-Balh op (...)1955, nationaliteit Palestina

Het bevel gegeven, om ten laatste binnen 30 dagen na de kennisgeving, het grondgebied van België te verlaten, evenals het (de) grondgebied(en) van de volgende Staten ;

Duitsland, Oostenrijk, Denemarken, Spanje, Estland, Finland, Frankrijk, Griekenland, Hongarije, IJsland, Italië, Letland, Liechtenstein, Litouwen, Luxemburg, Malta, Noorwegen, Nederland, Polen, Portugal, Slovenië, Slowakije, Zweden, Zwitserland en Tsjechië , tenzij hij/zij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven .

Krachtens artikel 7, eerste lid van de wet van 15 december 1980 :

2° hij langer in het Rijk verblijft dan de overeenkomstig artikel 6 bepaalde termijn of er niet in slaagt het bewijs te leveren dat deze termijn niet overschreden werd: de asielprocedure werd afgesloten op 25.05.2009.

Het betreft hier de andere Staten die partij zijn bij de Overeenkomst ter uitvoering van het Akkoord van Schengen van 14 juni 1985 betreffende de geleidelijke afschaffing van de controles aan de gemeenschappelijke grenzen, ondertekend te Schengen op 19 juni 1990.

In dit geval het (de) betrokken land(en) doorstrepen.“

2. Onderzoek van het beroep

2.1. In een enig middel voert verzoeker de schending aan van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en de schending van artikel 3 van het EVRM.

2.2. Verzoeker betoogt samenvattend dat, ingevolge zijn erkenning als staatloze door de rechtbank van Dinant op 26 november 2009, hem geen bevel om het grondgebied te verlaten kon worden afgegeven. Hij stelt met geen enkel land verbonden te kunnen worden. De bestreden beslissing vormt tevens een schending van artikel 3 van het EVRM. Verzoeker beroept zich op arrest nr. 75.896 van de Raad van State van 23 september 1998 om aan te tonen dat een staatloze een bevel om het grondgebied te verlaten afleveren een onmenselijke en vernederende behandeling is.

2.3. De in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen neergelegde uitdrukkelijke motiveringsplicht heeft tot doel de bestuurde, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De artikelen 2 en 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een "afdoende" wijze. Het begrip "afdoende" impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing. De bestreden beslissing geeft duidelijk de motieven aan op grond waarvan de beslissing is genomen.

2.4. In de motivering van de bestreden beslissing wordt vastgesteld dat: *“Krachtens artikel 7, eerste lid van de wet van 15 december 1980: 2° hij langer in het Rijk verblijft dan de overeenkomstig artikel 6*

bepaalde termijn of er niet in slaagt het bewijs te leveren dat deze termijn niet overschreden werd: de asielprocedure werd afgesloten op 25.05.2009."

2.5. Verzoeker maakt niet duidelijk op welk punt deze motivering hem niet in staat stelt te begrijpen op welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen derwijze dat hierdoor niet zou zijn voldaan aan het doel van de artikelen 2 en 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991.

2.6. Het feit erkend te zijn als staatloze heeft niet tot gevolg heeft dat een verblijfsrecht moet worden toegekend. Het Verdrag van New York betreffende de status van staatlozen van 28 september 1954 (goedgekeurd bij wet van 12 mei 1960, B.S. 10 augustus 1960) voorziet niet in een automatisch verblijfsrecht op basis van een loutere erkenning als staatloze. Staatlozen moeten zich immers houden aan de bepalingen van de verblijfs- en vreemdelingenreglementering. Verzoeker doet op geen enkele wijze gelden dat hij aanspraak kan maken op een recht op verblijf of dat er omstandigheden zijn die hem verhinderen terug te keren naar zijn land van gewoon verblijf. In voorkomend geval kan verzoeker zich beroepen op de geëigende procedures, zoals voorzien in de vreemdelingenwet.

2.7. Waar verzoeker zich beroept op arrest nr. 75.896 van de Raad van State van 23 september 1998 om aan te tonen dat een staatloze een bevel om het grondgebied te verlaten afleveren een onmenselijke en vernederende behandeling is, geldt dat verzoeker verder niet aan toont dat dit arrest consumerabel of gelijklopend is met de constellatie van feiten, dewelke verzoekers situatie waarin deze verkeert, kenmerken. De Raad van State heeft tevens geoordeeld, daarenboven in een veel recenter arrest, dat artikel 3 van het EVRM evenmin inhoudt dat een staatloze niet van het grondgebied zou kunnen verwijderd worden (RvS 17 februari 2009, nr. 4024 (c)).

2.8. Wat de schending van artikel 3 van het EVRM betreft, dient verzoeker immers te doen blijken dat er ernstige en zwaarwichtige gronden aanwezig zijn om aan te nemen dat zij in het land waarnaar zij mag worden teruggeleid, een ernstig en reëel risico loopt te worden blootgesteld aan foltering of mensonterende behandeling. Hij moet deze beweringen staven met minstens een begin van bewijs. Hij moet concrete, op zijn persoonlijke situatie betrokken feiten aanbrengen. Een blote bewering of een eenvoudige vrees voor onmenselijke behandeling op zich volstaat niet om een inbreuk uit te maken op artikel 3 van het EVRM. Een eventualiteit dat artikel 3 van het EVRM kan worden geschonden volstaat op zich niet (RvS 27 maart 2002, nr. 105.233; RvS 28 maart 2002, nr. 105.262; RvS 14 maart 2002, nr. 104.674; RvS 25 juni 2003, nr. 120.961; RvS 8 oktober 2003, nr. 123.977). Verzoeker maakt met zijn betoog niet aannemelijk dat het bestuur bij het nemen van de bestreden beslissing artikel 3 van het EVRM heeft miskend.

2.9. Verzoeker toont geen schending van artikel 3 van het EVRM aan, gezien het ontbreken van concrete, op zijn persoonlijke situatie betrokken, voldoende zwaarwichtige gegevens of feiten (RvS 27 maart 2002, nr. 105.233; RvS 28 maart 2002, nr. 105.262; RvS 14 maart 2002, nr. 104.674; RvS 25 juni 2003, nr. 120.961; RvS 8 oktober 2003, nr. 123.977).

Een schending van de motiveringsplicht, noch van artikel 3 van het EVRM ligt hier voor.

Het middel is niet gegrond.

3. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als *accessorium* van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen. Er dient derhalve geen uitspraak gedaan te worden over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door de verwerende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zevenentwintig februari tweeduizend dertien door:

dhr. M. MILOJKOWIC,

voorzitter,

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

M. MILOJKOWIC